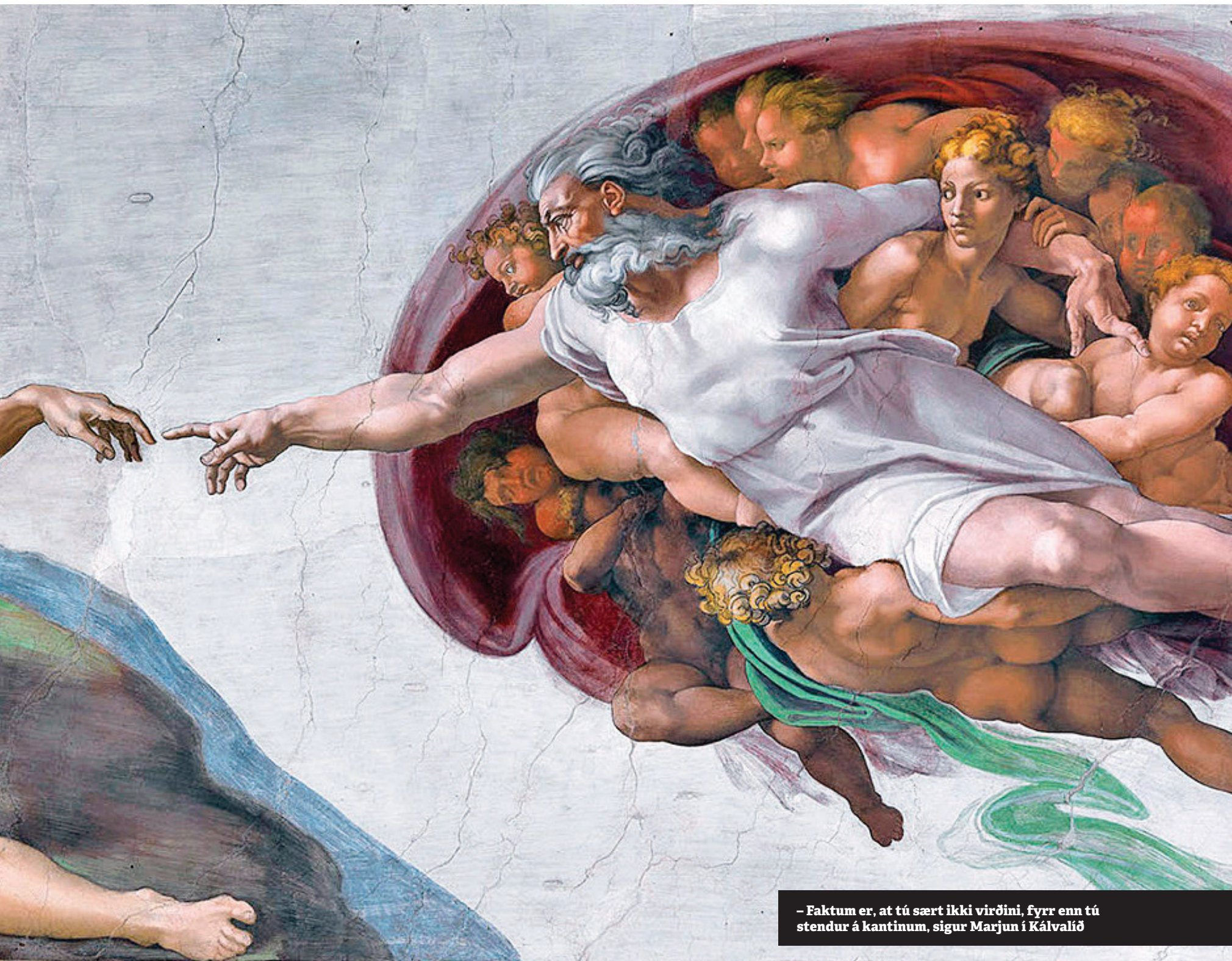

– Faktum er, at tú sært ekki virðini, fyrr enn tú stendur á kantinum, sigur Marjun í Kálvalið

MODELLMYND

Ein serligur vísdómur

Tá ið fólk liggja at doyggja, eru tað nógv, ið ynskja at fáa eitt prát við prest. Marjun í Kálvalið greiðir frá, at ofta kemur prátið eisini inn á lívið, har hugt verður aftur á hvussu lívið hevur verið. Tá er tað ofta, at tað kemur ein serligur vísdómur á fólk, har tey síggja hvat veruliga hevur havt týðning fyri tey.

– Tey siga sum oftast »eg havi havt eitt gott lív«. Eg minnst ein, sum vit vildu sagt hevði havt tað trupult ígjøgnum lívið, og hann segði við meg »tvætl, eg havi havt eitt gott lív«. Og tað kemur ofta fyri, at nógv av teimum keðiligu tingunum, so sum arbeiðsloysi, kreppur og annað, slett ikki hava tann týðningin, sum vit ganga og halda. Tá samanum kemur siga nógv »tvætl, vit høvdu tað gott. Vit høvdu eitt gott lív«, sigur Marjun í Kálvalið, prestur.

Familjan fyllir nógv

Tá ið samanum kemur, er tað serliga ofta familjan, ið hevur stóran týðning og fyllir nógv hjá teimum, ið liggja at doyggja. Men eisini hjá

»Tá ið man liggur at doyggja, eru tað ofta stórir spurningar, ið fólk liggja inni við. Hvat gongur man inn til. Hvat bíðar mær hinumegin. Er himmalin til«

teimum avvarðandi kann tað verða strævið, eitt nú tá álvarslig sjúka so sum krabbamein, ið nógv tíverri doyggja av, rakar.

– Tað kann vera strævið hjá teimum og hjá teimum avvarðandi. Ofta stúra tey fyri teimum, ið sita eftir. Tey kunnu hava ringa samvitsku um at fara frá teimum, uttan at kunna tryggja tey. Ofta sættast tey við, at lívið hjá teimum sjálvum er komið at enda, men hava tað trupult við at fara frá teimum avvarðandi, greiðir Marjun í Kálvalið, prestur, frá.

Sterka familjubandið sæst eisini aftur, eitt nú tá børnini ella ommu-ella abbaþørnini eru á vitjan. Tá kunnu tey, sjálvst um tey ikki orka nógv, ressast við eina løtu og veruliga manna seg upp eina stutta stund. Ella um tey hava fingið eina tekning ella onkran lut, so vilja tey gjarna hava hetta so tætt hjá sær sum gjørligt, soleiðis at tey áhald-

Vestmanna kirkja

SAVNSMYND

andi kunnu minnst á hesi deiligu børnini.

Serliga eyðsýnt er familjubandið tó ofta, tá tann seinasta løtan er við at vera komin. Tá er tað ofta týðningarmikið hjá tí, ið liggur at doyggja, at børnini, sum eru langt vekk, koma heim.

– Tað kemur heilt ofta fyri, at tann, ið liggur at doyggja, ikki vil sleppa lívinum fyrr enn børnini, ið eru langt vekk, eru komin heim og hava fingið sagt farvæl. Tað síggja vit javnan, sigur Marjun í Kálvalið, prestur.

Iðran og fyrigving

Tað kemur eisini fyri, at fólk hava brúk fyri at tosa um okkurt, sum tey hava verið keddi um, og sum kanska kann tykjast býtt, tá nú lívið lækkar móti endanum.

– Ofta kann tað vera klandur, sum tey eru keddi um, og sum tey nú móti endanum standa spyrjandi og hugsa »hvat skal eg brúka tað til«. Onkur hevur eisini brúk fyri fyrigving, antin at geva ella fáa fyrigving fyri eitthvørt, sum tey angra. Og tað kann eisini vera ting, sum tey ikki hava fingið gjørt. Ting, sum tey hava hugsað, at tey áttu at havt gjørt, men sum umstøðurnar

ikki loyvdur ella vóru til, greiðir Marjun í Kálvalið, prestur, frá.

Á eggini síggja vit virðini

Tað er tó ikki bara tey, ið ganga síðstu stundini í møti, ið fáa henda serliga lívsvísdómin. Marjun í Kálvalið greiðir frá, at tað sæst eisini hjá sjúklingum, sum koma fyri seg aftur.

– Faktum er, at tú sært ekki virðini, fyrr enn tú stendur á kantinum. Sjúklingar, sum koma fyri seg aftur eftir álvarsliga sjúku, læra ofta at virðismeta hvønn tann einasta dag. Hjá teimum eru ting, tey kanska óttaðust ella stúrdur fyri áðrenn, heilt vekk. Í dag siga tey, at ting sum arbeiðsloysi, materiellur standur og soveríð er bagatellir, tað hevur einki at siga, tá saman um kemur. Men hetta síggja vit onnur ofta ikki. Vit kunnu tosa um virðir, men geva okkum ikki stundir at veruliga gruna yvir tingini. Tað er tíverri ofta ikki fyrr enn vit standa á kantinum og stara deyðan í egguni, at vit veruliga síggja virðini, sigur Marjun í Kálvalið at enda.

ROGVI@SOSIALURIN.FO